KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 14.7.2008
KOM(2008) 456 wersja ostateczna

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

uchylające cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 437/2004 na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii

(przedstawiona przez Komisję)

UZASADNIENIE

Kontekst wniosku	
	Podstawa i cele wniosku Niniejszy wniosek dotyczy stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. („rozporządzenie podstawowe") w postępowaniu dotyczącym przywozu pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii.
	Kontekst ogólny Niniejszy wniosek zostaje przedstawiony w kontekście wykonania rozporządzenia podstawowego i jest wynikiem dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z wymogami merytorycznymi i proceduralnymi określonymi w rozporządzeniu podstawowym.
	Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek Rozporządzenie Rady (WE) nr 437/2004 z dnia 8 marca 2004 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii.
	Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii Nie dotyczy.
Konsultacje z zainteresowanymi stronami oraz ocena skutków	
	Konsultacje z zainteresowanymi stronami
	Strony zainteresowane objęte postępowaniem miały już możliwość obrony swoich interesów podczas dochodzenia, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego.
	Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej
	Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.
	Ocena skutków Niniejszy wniosek wynika z wykonania rozporządzenia podstawowego. Rozporządzenie podstawowe nie przewiduje ogólnej oceny skutków, ale zawiera wyczerpujący wykaz wymogów, które muszą zostać ocenione.
Aspekty prawne wniosku	
	Krótki opis proponowanych działań Rozporządzeniem Rady (WE) nr 437/2004 z dnia 8 marca 2004 r. Rada nałożyła

	ostateczne cło antydumpingowe i zdecydowała o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii**.** Dnia 15 maja 2007 r. Komisja wszczęła przegląd okresowy wyżej wspomnianych środków zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W wyniku dochodzenia stwierdzono, że w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym nie doszło do dumpingu oraz że nie istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia dumpingu w przypadku wygaśnięcia środków. Występuje się zatem do Rady o przyjęcie załączonego wniosku dotyczącego rozporządzenia.
	Podstawa prawna: Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r.
	Zasada pomocniczości Niniejszy wniosek wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Wspólnoty. Zasada pomocniczości nie ma zatem zastosowania.
	Zasada proporcjonalności Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:
	Formę działania opisano w wyżej wspomnianym rozporządzeniu podstawowym; wyklucza ona podejmowanie decyzji na poziomie krajowym.
	Wskazówki dotyczące zminimalizowania obciążenia finansowego i administracyjnego Wspólnoty, rządów krajowych, władz regionalnych i lokalnych, podmiotów gospodarczych i obywateli oraz uczynienia go proporcjonalnym do celów wniosku, nie mają zastosowania.
	Wybór instrumentów
	Proponowane instrumenty: rozporządzenie.
	Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów. W wyżej wspomnianym rozporządzeniu podstawowym nie przewiduje się innych możliwości.
Wpływ na budżet	
	Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

uchylające cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 437/2004 na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej[1] (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"), w szczególności jego art. 9 i art. 11 ust. 2,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

(1) W wyniku dochodzenia antydumpingowego („dochodzenie pierwotne") Rada nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 437/2004[2], ostateczne cło antydumpingowe na przywóz pstrąga tęczowego („PT" lub „produkt objęty postępowaniem" jak określono w motywie 19 poniżej) pochodzącego z Norwegii. Ostateczne cło nałożono w postaci ogólnokrajowego cła ad valorem na poziomie 19,9 % („obecne środki").

2. Wniosek o dokonanie przeglądu i jego rozpoczęcie

(2) Dnia 12 marca 2007 r. Komisja otrzymała wniosek o częściowy przegląd okresowy, złożony przez kilku producentów i eksporterów pstrąga tęczowego, tzn. Sjøtroll Havbruk AS, Lerøy Fossen AS, Firda Sjøfarmer AS, Coast Seafood AS, Hallvard Leroy AS i Sirena Norway AS („wnioskodawcy") zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

(3) Wniosek zawierał dowody *prima facie*, że okoliczności, na podstawie których ustanowiono środki, uległy zmianie i że są to zmiany trwałe. Wnioskodawcy postawili zarzut i przedstawili dowody *prima facie*, że ich ceny eksportowe na rynek wspólnotowy znacznie wzrosły, i wzrost ten jest zdecydowanie wyższy niż zmiany

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17).

[2] Dz.U. L 72 z 11.3.2004, s. 23.

cen krajowych i koszty produkcji w Norwegii. Ponadto wnioskodawcy stwierdzili, że doprowadzi to do ograniczenia dumpingu znacznie poniżej poziomu obecnych środków stąd dalsze stosowanie wprowadzonych środków na obecnym poziomie nie jest już konieczne do zrównoważenia skutków dumpingu. Przedstawione dowody uznano za wystarczającą podstawę wszczęcia postępowania.

(4) W związku z tym, po konsultacji z Komitetem Doradczym, dnia 15 maja 2007 r. Komisja wszczęła, poprzez publikację zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*[3], częściowy przegląd okresowy środków antydumpingowych nałożonych na przywóz pstrąga tęczowego pochodzącego z Norwegii zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego („zawiadomienie o wszczęciu postępowania").

(5) Przegląd ten był ograniczony w swoim zakresie do dumpingu, a jego celem było określenie potrzeby dalszego stosowania, uchylenia lub zmiany obowiązujących środków.

3. Strony zainteresowane postępowaniem

(6) Komisja oficjalnie zawiadomiła o wszczęciu postępowania wszystkich znanych eksporterów/producentów w Norwegii, przedsiębiorstwa handlowe, importerów, a także stowarzyszenia, o których wiadomo, że są zainteresowane, jak również przedstawicieli Królestwa Norwegii. Stronom zainteresowanym umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

4. Kontrola wyrywkowa

(7) Z sekcji 5 lit. a) zawiadomienia o wszczęciu postępowania wynika, że Komisja może podjąć decyzję o zastosowaniu kontroli wyrywkowej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego. W odpowiedzi na wniosek wystosowany zgodnie z sekcją 5 lit. a) ppkt (i) zawiadomienia o wszczęciu postępowania, 298 przedsiębiorstw, reprezentujących ponad 70 % licencji na produkcję stosowanych podczas OD, terminowo dostarczyło żądane informacje. Spośród nich, 123 stanowili eksporterzy PT lub producenci PT. Wywozu dokonywano bezpośrednio lub pośrednio, za pośrednictwem powiązanych i niezależnych przedsiębiorstw handlowych.

(8) Ze względu na dużą liczbą zaangażowanych przedsiębiorstw podjęto decyzję o zastosowaniu przepisów w zakresie kontroli wyrywkowej oraz, po konsultacji z przedstawicielami przemysłu norweskiego, wybrano w tym celu próbę spośród przedsiębiorstw produkcyjnych o najwyższej wielkości wywozu do Wspólnoty Europejskiej (producenci eksportujący).

(9) Zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, wybrana próba objęła największą reprezentatywną wielkość wywozu, która mogła zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

(10) Wnioski o określenie indywidualnego marginesu dumpingu zostały złożone przez przedsiębiorstwa niewłączone do próby. Jednakże w związku z dużą ilością wniosków i przedsiębiorstw wybranych do kontroli wyrywkowej stwierdzono, że badania

[3] Dz.U. C 109 z 15.5.2007, s. 23.

indywidualne będą nadmiernie uciążliwe w rozumieniu art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i że uniemożliwią zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Odrzuca się zatem wnioski o określenie indywidualnego marginesu dumpingu.

(11) Jeden z eksportujących producentów objętych próbą oświadczył, że nie potrafi udzielić odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy. Dlatego ten eksportujący producent został wyłączony z próby, zaś wyniki oparto na faktach dostępnych zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

(12) Postępowanie wykazało również, że dwóch innych eksportujących producentów objętych próbą nie dokonywało wywozu do Wspólnoty produktu objętego dochodzeniem, produkowanego przez nich samych lub przez przedsiębiorstwa powiązane z nimi, podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym („ODP"). Jako że żadna cena eksportowa nie była z tego powodu dostępna, dla tych producentów eksportujących nie można było ustanowić marginesu dumpingu.

(13) Trzej producenci eksportujący objęci próbą stanowili około 33 % wywozu PT z Norwegii do Wspólnoty oraz 31 % wielkości produkcji w Norwegii podczas ODP, co nadal uznano za reprezentatywne.

(14) W odniesieniu do importerów oraz w celu umożliwienia Komisji podjęcia decyzji o tym, czy kontrola wyrywkowa jest niezbędna, w sekcji 5 lit. a) ppkt (ii) zawiadomienia o wszczęciu postępowania wezwano importerów we Wspólnocie do przedstawienia informacji, o których mowa we wspomnianej sekcji. Tylko trzech importerów we Wspólnocie wypełniło formularz dotyczący kontroli wyrywkowej. Ze względu na tak niską liczbę współpracujących importerów w tym przypadku kontrola wyrywkowa nie była konieczna.

(15) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do określenia dumpingu. W tym celu Komisja zaprosiła wszystkie strony, o których wiadomo, że są zainteresowane oraz wszystkie pozostałe strony, które zgłosiły się w terminie wskazanym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, do współpracy w przedmiotowym postępowaniu oraz do wypełnienia właściwych kwestionariuszy.

(16) Komisja odbyła wizyty weryfikacyjne w pomieszczeniach następujących przedsiębiorstw:

(a) Producenci w Norwegii:

– Marine Harvest AS, Bergen, Norwegia

– Hallvard Leroy AS, Bergen, Norwegia

– Sjotroll Havbruk AS, Bekkjarvik, Norwegia

– Svanoy Havbruk AS, Svanoybukt, Norwegia

– Hyen Laks AS, Hyen, Norwegia

(b) Powiązane przedsiębiorstwa handlowe:

– Coast Seafood AS, Maloy, Norwegia

– Skaar Norway AS, Floro, Norwegia

(17) Wszystkie strony, które wystąpiły z wnioskiem o przesłuchanie oraz wykazały szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane, uzyskały taką możliwość.

5. Okres objęty dochodzeniem

(18) Dochodzenie dotyczące dumpingu objęło okres od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądowym" lub „ODP").

PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

(19) Produkt objęty postępowaniem jest taki sam, jak w przypadku dochodzenia pierwotnego, tzn. jest to pstrąg tęczowy (Oncorhynchus Mykiss) świeży, schłodzony lub mrożony, w postaci całych ryb (z głowami i skrzelami, wypatroszonych, o masie większej niż 1,2 kg każda, lub pozbawionych głowy, oskrobanych i wypatroszonych, o masie większej niż 1 kg każda) lub w postaci filetów (ważących ponad 0,4 kg każdy), pochodzący z Norwegii („produkt objęty postępowaniem").

(20) Produkt objęty postępowaniem jest obecnie objęty kodami CN 0302 11 20, 0303 21 20, 0304 19 15 oraz 0304 29 15, odpowiadającymi różnym jego rodzajom (ryby świeże lub chłodzone, filety świeże lub chłodzone, ryby mrożone oraz mrożone filety).

2. Produkt podobny

(21) Jak ustalono podczas dochodzenia pierwotnego i potwierdzono w trakcie przedmiotowego dochodzenia, produkt objęty postępowaniem oraz produkt wytwarzany i sprzedawany na krajowym rynku norweskim mają te same podstawowe właściwości fizyczne i to samo zastosowanie. Uznano je zatem za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ bieżący przegląd ograniczony był do dumpingu, nie wyciągnięto żadnych wniosków dotyczących produktu wytwarzanego i sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym.

C. DUMPING

1. Informacje ogólne

(22) Norwescy producenci PT sprzedawali produkt objęty postępowaniem do Wspólnoty bezpośrednio lub przez powiązane i niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe. Do obliczenia ceny eksportowej wykorzystano jedynie dane dotyczące możliwej do określenia sprzedaży przeznaczonej na rynek wspólnotowy, dokonywanej bezpośrednio lub poprzez przedsiębiorstwa powiązane z producentami eksportującymi objętymi próbą z siedzibą w Norwegii.

2. Wartość normalna

(23) W celu określenia wartości normalnej Komisja ustaliła najpierw dla każdego producenta eksportującego włączonego do próby, czy jego ogólna sprzedaż produktu

objętego postępowaniem na rynku krajowym była reprezentatywna w porównaniu z ogólną sprzedażą eksportową do Wspólnoty. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, sprzedaż krajową uznawano za reprezentatywną, gdy wielkość łącznej sprzedaży krajowej każdego producenta eksportującego stanowiła co najmniej 5 % wielkości jego łącznej sprzedaży z przeznaczeniem na wywóz do Wspólnoty.

(24) Aby ustalić, czy sprzedaż krajowa była reprezentatywna, nie uwzględniono sprzedaży na rzecz niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych zlokalizowanych w Norwegii podczas ODP, gdyż nie można było z pewnością ustalić ostatecznego miejsca przeznaczenia takiej sprzedaży. Dochodzenie potwierdziło, że taka sprzedaż w przeważającej mierze przeznaczona była na wywóz na rynki krajów trzecich, a zatem nie była przeznaczona do konsumpcji krajowej.

(25) Następnie Komisja ustaliła, które typy produktu sprzedawane na rynku krajowym przez przedsiębiorstwa cechujące się reprezentatywną wielkością sprzedaży krajowej były identyczne lub bezpośrednio porównywalne z typami sprzedawanymi na wywóz do Wspólnoty.

(26) Sprzedaż krajowa danego typu produktu uznawana była za wystarczająco reprezentatywną, jeżeli wielkość sprzedaży tego typu produktu na rynku krajowym podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym była równa co najmniej 5 % łącznej wielkości sprzedaży eksportowej porównywalnego typu produktu do Wspólnoty.

(27) Następnie zbadano, czy można uznać, że sprzedaż krajowa każdego typu produktu objętego postępowaniem, sprzedawanego na rynku krajowym w ilościach reprezentatywnych, była dokonywana w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ustalając odsetek sprzedaży z zyskiem danego typu produktu na rzecz odbiorców niezależnych. W tym celu w następujący sposób ustalono odsetek sprzedaży krajowej z zyskiem na rzecz odbiorców niezależnych dla każdego typu wywożonego produktu na rynku krajowym podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym:

(28) W przypadkach, gdy wielkość sprzedaży typu produktu, sprzedawanego po cenie sprzedaży netto równej obliczonym kosztom produkcji lub od nich wyższej, przekraczała 80 % ogólnej wielkości sprzedaży dla tego typu, a średnia ważona cena tego typu była równa kosztom produkcji lub od nich wyższa, wartość normalną oparto na rzeczywistych cenach krajowych. Cenę tę obliczano jako średnią ważoną cenę sprzedaży krajowej ogółem dla tego typu, dokonanej w ODP, bez względu na to, czy była to sprzedaż z zyskiem, czy nie.

(29) W przypadkach, gdy wielkość sprzedaży z zyskiem danego typu produktu stanowiła 80 % lub mniej łącznej wielkości sprzedaży takiego typu, lub gdy średnia ważona cena danego typu była niższa niż koszty produkcji, wartość normalna oparta była na rzeczywistej cenie krajowej, obliczonej jako średnia ważona sprzedaży z zyskiem wyłącznie dla danego typu, pod warunkiem że sprzedaż ta stanowiła co najmniej 10 % łącznej wielkości sprzedaży danego typu.

(30) W przypadkach, gdy wielkość sprzedaży z zyskiem danego typu stanowiła mniej niż 10 % ogólnej wielkości sprzedaży tego typu uznano, że cena krajowa tego typu produktu daje odpowiedniej podstawy do ustalenia wartości normalnej.

(31) W przypadku, gdy ceny krajowe danego typu produktu sprzedawanego przez producenta eksportującego nie mogły zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, konieczne było zastosowanie innej metody.

(32) Mając to na uwadze, po pierwsze zbadano, czy zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego można ustalić wartość normalną na podstawie cen krajowych pozostałych producentów w Norwegii. Ponieważ w tym przypadku struktury grup przedsiębiorstw włączonych do próby były wysoce złożone i znacząco różniły się między sobą, co prawdopodobnie miało wpływ na ceny sprzedaży prowadzonej przez producentów eksportujących na rynku krajowym, uznano że w takim przypadku stosowanie cen sprzedaży innych producentów nie było właściwe, gdyż nie przyniosłoby bardziej wiarygodnych wyników niż zastosowanie danych własnych producentów eksportujących. Dlatego też wartość normalna została skonstruowana zgodnie z art. 2 ust. 3 podstawowego rozporządzenia w następujący sposób:

(33) Wartość normalna została skonstruowana poprzez dodanie do ponoszonych przez producentów eksportujących kosztów wytwarzania wywożonych typów produktów (w razie potrzeby odpowiednio skorygowanych) odpowiedniej kwoty kosztów ogólnych i administracyjnych („koszty SG&A") oraz odpowiedniej marży zysku.

(34) We wszystkich przypadkach koszty SG&A i zysk ustalono zgodnie z metodami wskazanymi w art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Komisja zbadała w tym celu, czy dane o poniesionych kosztach SG&A oraz zyskach osiągniętych przez każdego z producentów eksportujących objętych postępowaniem na rynku krajowym są wiarygodne.

(35) Jeden z sześciu producentów eksportujących objętych postępowaniem, dla którego konieczne było skonstruowanie wartości normalnej, nie cechował się reprezentatywną sprzedażą krajową. Dlatego też metoda opisana w formule wprowadzającej art. 2 ust. 6 nie mogła zostać zastosowana.

(36) Jako że pozostali producenci eksportujący dokonywali reprezentatywnej sprzedaży krajowej w zwykłym obrocie handlowym, koszty SG&A oraz zysk dla producentów eksportujących zostały ustalone zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego tzn. na podstawie średniej ważonej faktycznych wielkości określonych dla innych eksporterów lub producentów objętych dochodzeniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktów podobnych na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

3. Cena eksportowa

(37) W każdym przypadku, gdy produkt objęty postępowaniem był wywożony do odbiorców niezależnych we Wspólnocie, cena eksportowa była ustalana zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, mianowicie na podstawie rzeczywiście zapłaconych lub należnych cen eksportowych.

(38) W przypadku, gdy sprzedaży eksportowej dokonano za pośrednictwem powiązanych importerów, cena eksportowa została skonstruowana, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, na podstawie ceny, po której przywożone produkty zostały po raz pierwszy odsprzedane niezależnemu nabywcy, z należytym uwzględnieniem wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedażą,

a także zasadnej marży kosztów SG&A i zysku. W tym zakresie wykorzystano rzeczywistą wartość kosztów SG&A poniesionych przez powiązanych importerów w ODP. Co do zysku ustalono, na podstawie dostępnych informacji oraz przy braku jakichkolwiek innych bardziej wiarygodnych danych, że przyjęcie zysku na poziomie 2 % dla importera z tego sektora gospodarki było zasadne.

(39) Jak wspomniano powyżej w motywie (24) w przypadkach, kiedy sprzedaży dokonywano poprzez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe, niemożliwe było ustalenie z pewnością ostatecznego miejsca przeznaczenia wywożonego produktu. Dlatego też niemożliwe było ustalenie, czy danej sprzedaży dokonano na rzecz odbiorcy we Wspólnocie lub do innego kraju trzeciego, w związku z czym postanowiono nie uwzględniać sprzedaży na rzecz niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych.

4. Porównanie

(40) Wartość normalną i ceny eksportowe porównano na podstawie ceny ex-works.

(41) Aby zapewnić rzetelne porównanie między wartością normalną a ceną eksportową, wzięto pod uwagę, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Wprowadzono odpowiednie dostosowania we wszystkich przypadkach, w których uznano je za rozsądne, prawidłowe i poparte potwierdzonymi dowodami. Na tej podstawie uwzględniono różnice w bonifikatach, prowizjach, kosztach transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku i kosztach dodatkowych, jak również kosztach związanych z pakowaniem, opłatach bankowych, kosztach kredytu i należności celnych przywozowych.

5. Marginesy dumpingu

5.1. Przedsiębiorstwa objęte próbą

(42) Dla producentów eksportujących objętych próbą obliczono indywidualny margines dumpingu. W przypadku tych przedsiębiorstw porównano średnią ważoną wartość normalną każdego, wywożonego do Wspólnoty typu produktu objętego postępowaniem ze średnią ważoną ceną eksportową odpowiadającego mu typu produktu objętego postępowaniem, zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

(43) W świetle powyższego, marginesy dumpingu dla przedsiębiorstw objętych próbą, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, są następujące:

Marine Harvest AS	**-12,1 %**
Hallvard Leroy AS	**-3,3 %**
Sjotroll Havbruk AS	**0,6 %**

5.2. Margines dumpingu dla całego kraju

(44) Biorąc pod uwagę, że marginesy dumpingu określone dla przedsiębiorstw objętych próbą były *de minimis,* zaś stopień współpracy w niniejszym dochodzeniu bardzo wysoki, margines dumpingu dla całego kraju również uznano za *de minimis*.

D. TRWAŁY CHARAKTER ZMIAN OKOLICZNOŚCI

1. Informacje ogólne

(45) Następnie zbadano, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, czy okoliczności odnotowane podczas ODP, tzn. marginesy dumpingu wskazane powyżej, miały charakter trwały. W tym zakresie zbadano w szczególności następujące aspekty: (i) prawdopodobne zmiany wartości normalnej, (ii) zmiany wielkości produkcji w Norwegii i (iii) zmiany konsumpcji PT na rynku Wspólnoty, (iv) kształtowanie się cen i wielkości wywozu na rynki krajów trzecich, jak również (v) kształtowanie się cen i wielkości wywozu do Wspólnoty.

2. Zmiany wartości normalnej

(46) W celu ustalenia prawdopodobnej zmiany wartości normalnej oraz z uwagi na to, że wartość normalna ustalona podczas ODP została skonstruowana na podstawie kosztów produkcji ponoszonych przez producentów eksportujących wykazujących najwyższe wielkości wywozu do Wspólnoty Europejskiej zgodnie z art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, uznano za właściwe zbadanie prawdopodobnej zmiany kosztu produkcji w Norwegii jako surogatu dla cen krajowych.

(47) W tym kontekście zbadano szereg czynników wpływających na poziom kosztów jednostkowych, takich jak koszty karmy, koszty zakupu pstrąga w stadium smolt oraz wpływ procesu konsolidacji norweskiego sektora produkcji PT. Po pierwsze dochodzenie wykazało, że dwa główne składniki kosztów, koszty karmy i koszty zakupu pstrąga w stadium smolt, stanowiące ponad 60 % kosztów całkowitych, zmalały od czasu dochodzenia pierwotnego i ustabilizowały się od czasu ODP. Nie znaleziono żadnych przesłanek sugerujących, że miałyby one w przewidywalnej przyszłości ulegać znaczącym zmianom. Potwierdziły to cenniki karmy za pierwszy kwartał 2008 r. poddane weryfikacji podczas dochodzenia. Po drugie proces konsolidacji sektora produkcji również wywarł wpływ na obniżkę cen dzięki korzyściom skali. Tak więc całkowite koszty produkcji spadły o około 12 % między dochodzeniem pierwotnym, a ODP. Oczekuje się, że całkowite koszty ustabilizują się teraz na poziomach ustalonych podczas ODP.

(48) Z uwagi na to, że wartości normalne ustalone podczas ODP nie zawsze były konstruowane, krajowe ceny sprzedaży prawdopodobnie utrzymają się na takim samym poziomie jak podczas ODP. Żadne informacje dotyczące cen krajowych w Norwegii po ODP nie były dostępne. Choć na podstawie publicznie dostępnych danych statystycznych przedstawiających zmiany cen w ostatnich latach zaobserwowano, że ceny krajowe w Norwegii i ceny eksportowe stosowane w wywozie do Wspólnoty utrzymywały się na podobnym poziomie i wykazywały te same tendencje, nie można było w oparciu o nie wyciągnąć żadnych merytorycznych wniosków. Dlatego trudno było przewidzieć, jak ceny krajowe będą rozwijały się w przyszłości, ale można było mniemać, że będą wykazywały tendencje podobne do cen eksportowych stosowanych w wywozie do Wspólnoty.

(49) Podsumowując, w świetle powyższych danych stwierdza się, że w przewidywalnej przyszłości wartość normalna ustalona na podstawie kosztów produkcji prawdopodobnie nie wzrośnie znacząco. Z drugiej strony badanie wartości normalnej, obliczonej na podstawie cen krajowych, nie dało jasnego obrazu przyszłych zmian. Stąd choć nie wyciągnięto jakichkolwiek ogólnych wniosków końcowych, istnieją przesłanki, że w przewidywalnej przyszłości wartość normalna prawdopodobnie nie wzrośnie znacząco.

(50) Po opublikowaniu informacji przemysł wspólnotowy („PW") wysunął argument, że wyciągnięte wnioski dotyczące kosztów karmy i pstrąga w stadium smolt były błędne. Przemysł wspólnotowy zarzucał, że ceny karmy w Finlandii wzrosły o 36% między 2001 a 2008 r. oraz, że zmiany norweskich cen karmy wykazałyby taką samą tendencję. Przemysł wspólnotowy stwierdził również, że ceny składników karmy gwałtownie wzrosły podczas i po zakończeniu ODP, wskazując na wzrost cen produkcji PT w Norwegii.

(51) Ponieważ zarzuty dotyczące cen karmy w Finlandii nie zostały poparte żadnymi publicznymi lub sprawdzalnymi informacjami, musiały zostać odrzucone. Co do cen składników karmy, nie ulega wątpliwości, że mogły wzrosnąć. Biorąc jednak pod uwagę substytucyjność między różnymi składnikami karmy, zazwyczaj niektóre droższe składniki można zastąpić składnikami o niższych cenach, oczekuje się, że wzrost kosztu niektórych składników karmy, nie miałby bezpośredniego liniowego wpływu na ogólny koszt karmy (i w następstwie na całkowity koszt produkcji), tzn. jeżeli dojdzie do ewentualnego wzrostu ogólnego kosztu karmy, nastąpi on w znacznie wolniejszym tempie.

(52) Przemysł wspólnotowy stwierdził również, że norweskie statystyki wskazały na wzrost kosztu zakupu pstrąga w stadium smolt o 15.7 % między 2003 a 2006 r. Te same statystyki jednakże ujawniły, że patrząc z szerszej perspektywy czasu koszt zakupu pstrąga w stadium smolt zmieniał się w ciągu ostatnich dziesięciu lat i w ujęciu ogólnym nie wzrósł znacząco. Ponadto należy zauważyć, że średni koszt zakupu pstrąga w stadium smolt przedstawiony przez przemysł wspólnotowy nie odnosił się do jakiejkolwiek średniej wagi pstrąga w stadium smolt, co jest jednak konieczne w celu dokonania merytorycznej oceny tych kosztów. Mając to na uwadze, argumenty przedstawione przez przemysł wspólnotowy w odniesieniu do kosztów karmy i pstrąga w stadium smolt nie zostały uwzględnione i wobec tego wnioski w motywie (49) poniżej potwierdzono.

3. Zmiany wielkości produkcji w Norwegii

(53) W przeciwieństwie do argumentów przedstawionych przez norweskie strony zainteresowane, dochodzenie ujawniło, że wielkości produkcji w Norwegii produktu objętego postępowaniem prawdopodobnie nadal będzie wzrastała w najbliższej przyszłości. Choć wydaje się, że dwóch największych norweskich producentów produktu objętego postępowaniem rzeczywiście podjęło decyzję o zakończeniu produkcji produktu objętego postępowaniem, dochodzenie ujawniło także, że pozostali producenci zarówno PT jak i łososia zamierzają wstrzymać produkcję łososia i skoncentrować się na produkcji PT.

(54) Licencje na produkcję wydane przez norweski rząd obejmują zarówno produkt objęty tym przeglądem (PT), jak i łososia oraz ograniczają wielkości produkcji obu tych

produktów. Chociaż nie oczekuje się wydania żadnych nowych licencji na produkcję przed 2009 r., indywidualni producenci mogą zadecydować w ramach tej samej licencji o przejściu z produkcji łososia na produkcję PT (i odwrotnie). Jednakże biorąc pod uwagę względną wielkość produkcji łososia i PT (średnio ok. 90 % w ramach jednej licencji wykorzystywano do produkcji łososia podczas gdy tylko 10 % do produkcji PT), wpływ przejścia z produkcji łososia na PT byłby dalece bardziej znaczący niż odwrotnie.

(55) Norweskie zainteresowane strony stwierdziły, że najwięksi producenci PT coraz częściej przechodzili na produkcję łososia ze względu na biologiczne różnice między PT, a łososiem (częstotliwość połowów, krótszy okres wypuszczania pstrąga w stadium smolt), co uczyniłoby produkcję łososia bardziej skuteczną, a co za tym idzie bardziej dochodową. Pomijając, że argument ten nie został poparty żadnymi dowodami, nie wzięto także pod uwagę, iż PT był z powodzeniem produkowany w Norwegii w ciągu ostatnich lat, zaś same biologiczne różnice między PT a łososiem istniały od zawsze. Nie wyjaśniono, które dokładne okoliczności uległy zmianie, czyniąc zmiany w strategiach produkcji bardziej prawdopodobnymi niż w przeszłości. Przeczy to również faktowi, że norwescy producenci PT oczekiwali globalnego wzrostu konsumpcji (zob. motyw (63) poniżej). Dlatego też argument ten musiał zostać odrzucony.

(56) Ponadto z publicznie dostępnych danych statystycznych wynika, że ilość pstrąga w stadium smolt w przypadku produkcji produktu objętego postępowaniem, wprowadzonego w 2008 r., znacząco wzrosła tzn. przynajmniej o 20 % w porównaniu z 2007 r. Tendencję zwyżkową w produkcji zilustrowały także inne dane statystyczne (SSB – Statistics Norway) przedstawiające znaczący wzrost produkcji (+ 42%) i sprzedaży (+ 53%) młodych PT w okresie 2003-2006 r.

(57) W końcu dowody przedstawione przez norweskie strony zainteresowane na poparcie swoich argumentów tj. nastąpienia zmniejszenia biomasy i produkcji ikry, wskazujących na niskie wyniki w przyszłości, były niepełne i oparte na wielu założeniach. Dlatego nie uznano je za rozstrzygające.

(58) W świetle powyższego argumenty norweskich stron zainteresowanych, według których wielkość produkcji w Norwegii ogólnie spadnie musiały zostać odrzucone.

(59) Przemysł wspólnotowy stwierdził, że produkcja w Norwegii może w jeszcze większym stopniu wzrosnąć w następstwie prawdopodobnego wydania nowych licencji na produkcję w 2009 r. Jak wyżej wspomniano w motywie (54), nie oczekuje się wydania żadnych nowych licencji przed 2009 r. W tym względzie uznano, że nawet jeżeli nowe licencje zostaną wydane w 2009 r., dodatkowa liczba licencji i, co za tym idzie, dodatkowa wielkość produkcji są nieznane. Ponadto licencje obejmują zarówno produkcję łososia, jak i produkcją pstrąga i na tym etapie nie można z dostatecznie dużą dozą pewności przewidzieć, jaka ilość licencji wykorzystana zostanie dla każdego z gatunków. Należy zauważyć, że nawet jeśli nowe licencje zostaną wydane, oraz biorąc pod uwagę stosunkowo długie cykle produkcyjne, nie musi to mieć bezpośredniego przełożenia na wzrost produkcji. Dlatego też argument ten musiał zostać odrzucony.

(60) The Norwegian Seafood Federation i The Norwegian Seafood Association zakwestionowały wzrost wielkości produkcji pstrąga lub jej ewentualny dalszy wzrost

w przyszłości, twierdząc że całkowita biomasa oraz ilość ryb w kwietniu 2008 r. były znacząco niższe w porównaniu z kwietniem 2007 r. Założeń tych nie można było jednak sprawdzić przez co musiały zostać odrzucone.

(61) W świetle powyższego stwierdza się, że wielkość produkcji PT w Norwegii w przewidywalnej przyszłości prawdopodobnie nie wzrośnie.

4. Zmiany konsumpcji we Wspólnocie

(62) Należy zauważyć, że niniejsze dochodzenie ograniczono do dumpingu, i w związku z tym dokładne dane dotyczące produkcji przemysłu wspólnotowego oraz sprzedaży PT na rynku wspólnotowym podczas ODP nie były dostępne.

(63) Niektóre źródła potwierdziły jednak, że oczekuje się, iż globalny popyt na produkty rybne, w tym również PT, w przyszłości będzie corocznie wzrastał o 5 %. Ta tendencja zwyżkowa jest możliwa do zaobserwowania także we Wspólnocie, nawet jeżeli nie oczekuje się, że popyt we Wspólnocie całkowicie wchłonie dodatkowe ilości PT wyprodukowane w Norwegii.

(64) Po opublikowaniu informacji Fińskie Stowarzyszenie Hodowców Ryb („FFFA") zakwestionowało powyższy wniosek twierdząc, iż nawet jeżeli globalny popyt na ryby miałby wzrosnąć, nie nastąpi żaden dodatkowy popyt na norweskiego PT we Wspólnocie. FFFA stwierdziło ponadto, że jakikolwiek dodatkowy popyt odnosiłby się raczej do nowych i egzotycznych gatunków ryb niż do pstrąga. Należy także zauważyć, że, jak wspomniano w motywie (63) powyżej, niektóre źródła wskazały na wzrost produkcji PT, który został potwierdzony również przez pozostałe strony zainteresowane reprezentujące hodowców zlokalizowanych w państwach członkowskich, lecz także w Norwegii. Ponieważ FFFA nie przedstawiło żadnych informacji ani dowodów będących w stanie poprzeć ich założenia, musiano je odrzucić.

5. Kształtowanie się cen i wielkości wywozu na rynki krajów trzecich

(65) Dochodzenie wykazało, że głównym rynkiem dla norweskiego wywozu jest Rosja, i w mniejszym stopniu Japonia, gdzie przeznaczane było, ogółem, około 57 % norweskiego wywozu PT, podczas gdy tylko 13 % norweskiego wywozu przeznaczone było na rynek wspólnotowy w 2007 r. W tym samym roku około 14 % całkowitego norweskiego wywozu PT przeznaczone było także dla Ukrainy i Tajwanu.

(66) Norweski wywóz stanowi konkurencję dla wywozu z Chile - największego podmiotu na arenie międzynarodowej - który swoją produkcją i wielkością wywozu wyprzedza producentów norweskich.

(67) W następstwie zwiększającego się popytu, norweski wywóz do Rosji, lecz również na Ukrainę, w ciągu ostatnich kilku lat znacząco wzrósł, tzn. z 8 600 ton w 2002 r. do 31 500 ton ogółem w 2007 r. Tendencję tę potwierdziły ostatnie dane statystyczne pokazując, że znaczące dodatkowe ilości chilijskiego i norweskiego PT były wywożone do Rosji.

(68) Jak stwierdzono w motywie (65), dochodzenie wykazało, że Rosja stała się głównym rynkiem wywozu dla norweskich producentów. Poza znaczącym wzrostem wielkości

wywozu na rynek rosyjski, w 2007 r. dało się również zaobserwować wzrost sprzedaży świeżego pstrąga w stosunku do zamrożonego pstrąga. Taka zmiana ilustruje chęć zaspokojenia przez norweskich producentów eksportujących potrzeb swoich rosyjskich klientów, preferujących świeże produkty, wskazując tym samym na ich zainteresowanie dobrze prosperującym rynkiem rosyjskim.

(69) Norweski wywóz do Japonii wykazuje tendencję spadkową między 2006 a 2007 r., ulegając zmniejszeniu o 39 % z 10 877 do 6661 ton. Podobnie jak w przypadku Rosji, norweski przywóz na japońskim rynku konkuruje z przywozem chilijskim. Chile potrafiło znacząco zwiększyć wielkość swojego wywozu do Japonii. Aby wyciągnąć wnioski końcowe, należy przyjrzeć się tej kwestii z szerszej perspektywy. Na podstawie danych dostępnych służbom Komisji nie można było jednak wyciągnąć takich wniosków .

(70) Ustalono, że ceny norweskiego wywozu do krajów trzecich były wyższe niż do Wspólnoty (średnio o 8.6 %) podczas ODP. Niemniej jednak statystyki odnoszące się do okresu po ODP przedstawiają spadkową tendencję cenową również na tradycyjnych rynkach eksportowych Norwegii. Średnie ceny eksportowe z Norwegii do Rosji wahały się między 2006 a 2007 r. od 34.70 NOK/kg do 24.22 NOK/kg, co w dużym stopniu tłumaczy się zarówno wzrostem sprzedaży świeżego pstrąga w stosunku do zamrożonego pstrąga, który okazał się tańszy, jak również międzynarodową konkurencją. Podobnie ceny eksportowe do Japonii spadły ze średnio 33.26 NOK / kg w 2006 do 29.79 NOK za kg. Pomimo tego spadku, ceny eksportowe do WE w 2007 r. nadal były średnio o 4 % niższe niż ceny eksportowe do Japonii i Rosji. Taką tendencję stwierdzono także na początku 2008 r.

(71) W sytuacji ogólnie zwiększającego się popytu, a także biorąc pod uwagę atrakcyjność (wysokie ceny) głównych rozwijających się rynków (Rosja) oraz stale zwiększający się popyt na innych rynkach, takich jak Ukraina czy kraje Dalekiego Wschodu, gdzie wywóz PT pochodzącego z Norwegii wzrastał w ciągu ostatnich lat, jest prawdopodobnym, że dodatkowe ilości PT zostaną skierowane na te rynki i przez nie wchłonięte.

(72) Po opublikowaniu informacji przemysł wspólnotowy zarzucił, że istnieje wysoki poziom zapasów PT w Norwegii, który również należy uwzględnić w badaniu prawdopodobnego kształtowania się wielkości wywozu do Wspólnoty. Przemysł wspólnotowy nie przedstawił jednak żadnych dowodów, które by na to wskazywały. W związku z powyższym zarzut ten uznano za oparty na spekulacjach. Należy także zauważyć, że w wyniku wizyt weryfikacyjnych przeprowadzonych na terenie przedsiębiorstw największych producentów eksportujących PT w Norwegii, nie odnotowano żadnych tego rodzaju wysokich poziomów zapasów. Dlatego też zarzut ten został odrzucony.

(73) Przemysł wspólnotowy zauważył również pojawienie zwiększającej się rosyjskiej produkcji PT oraz prawdopodobne wprowadzenie dodatkowych ceł przywozowych przez władze rosyjskie dla norweskiego PT w celu ochrony rosyjskiej produkcji PT. Pozostali producenci PT uznali, że norwescy producenci PT są uzależnieni od rynku rosyjskiego oraz, jeżeli dostęp do rynku rosyjskiego zostanie ograniczony w wyniku jego nieprzewidywalności, znaczące ilości PT zostaną skierowane do Wspólnoty.

(74) Te zarzuty również nie zostały poparte żadnymi dowodami i uznano je za oparte na spekulacjach. Tym samym nie było powodów by przypuszczać, że rozwijający się obecnie rynek rosyjski ograniczy dostęp do norweskiego przywozu. Należy także zauważyć, że, jak wspomniano powyżej w motywie (65), inne rynki krajów trzecich, takich jak Ukraina czy Daleki Wschód, także się rozwijają i wywóz z Norwegii do tych krajów rzeczywiście wzrósł. Argument, że Norwegia jest uzależniona jedynie od wywozu do Rosji musi zatem zostać odrzucony.

6. Kształtowanie się cen i wielkości wywozu do Wspólnoty

(75) Dostępne dane cenowe dotyczące sprzedaży eksportowej do Wspólnoty wskazały, że między 2006 a 2007 r. średnie ceny eksportowe spadły ze średnio 4.02 EUR/kg w 2006 r. do średnio 2.87 EUR/kg w 2007 r. Od ostatniego kwartału 2007 r. do początku 2008 r. dane statystyczne pokazały jednak, że tendencja ta zatrzymała się, a ceny ustabilizowały.

(76) Jak wynika z badania w motywie (71), w przypadku rozwijających się rynków, jest mało prawdopodobne, że zwiększona wielkość produkcji PT w Norwegii w razie wygaśnięcia środków zostanie w całości skierowana do Wspólnoty. W rzeczywistości popyt globalnie wzrasta, a norwescy eksporterzy już teraz mają silną pozycję na rynku kilku krajów trzecich i szacuje się, że dalej będą się rozwijać. Pomimo konkurowania z chilijskim wywozem i choć w kategoriach względnych Norwegia straciła udziały w niektórych rynkach w stosunku do Chile, jej wywóz do większości tych krajów w kategoriach bezwzględnych wzrósł i szacuje się, że dalej będzie wzrastał, biorąc pod uwagę sytuację na rynku światowym.

(77) Mając na uwadze rynek wspólnotowy, jak wspomniano powyżej w motywie (63), konsumpcja PT prawdopodobnie wzrośnie i tym samym rynek wspólnotowy będzie mógł wchłonąć zwiększone ilości przywozu bez konieczności doświadczenia znaczącej presji cenowej. Należy także zauważyć, że konkurencja między norweskim i chilijskim przywozem jest silnie zaznaczona nie tylko na rynkach krajów trzecich, ale również na rynku wspólnotowym. Stąd też nie istnieją żadne wyraźne przesłanki co do tego, że w razie wygaśnięcia środków wielkość przywozu do Wspólnoty rzeczywiście znacząco wzrośnie.

(78) Biorąc pod uwagę oczekiwany wzrost konsumpcji oraz opisaną powyżej sytuację na rynku światowym, nie można stwierdzić, że istnieje ryzyko nadmiernej podaży na rynku wspólnotowym, która mogłaby spowodować znaczny spadek cen.

(79) W związku z powyższym uznano, że sytuacja, którą odnotowano podczas ODP w stosunku do cen eksportowych i wielkości produkcji, ma charakter trwały.

(80) Po opublikowaniu informacji przemysł wspólnotowy wysunął zarzut, że ceny eksportowe do Finlandii znacząco spadły podczas i po zakończeniu ODP, oraz że od lipca 2007 r. ceny eksportowe PT do Finlandii są niższe od kosztu produkcji.

(81) Po pierwsze należy zauważyć, że koszty norweskiej produkcji PT oszacowane przez przemysł wspólnotowy były zawyżone i nie odpowiadały rzeczywistym zweryfikowanym kosztom hodowli i produkcji ponoszonym przez przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem. Co do poziomu cen eksportowych i choć Finlandia sprowadza znaczną część całkowitego norweskiego wywozu do Wspólnoty, znaczące ilości są

wywożone również do Szwecji i Danii, gdzie średnia cena eksportowa jest wyższa. Ponieważ badanie musi zostać przeprowadzone na płaszczyźnie ogólnowspólnotowej, należy uwzględnić średnie ceny eksportowe do wszystkich państw we Wspólnocie. Na tej podstawie potwierdza się powyższy wniosek w motywie (75), tzn. że ceny eksportowe dla całej Wspólnoty ustabilizowały się na początku 2008 r.

7. Wniosek

(82) Dochodzenie wykazało, że marginesy dumpingu były *de minimis*.

(83) Dochodzenie wykazało także, iż moce produkcyjne w Norwegii dla produktu objętego postępowaniem prawdopodobnie wzrosną. Wykazało jednak również, że choć nieco zwiększone ilości mogą zostać skierowane do Wspólnoty, ze względu na oczekiwany wzrost konsumpcji, zwiększona wielkość produkcji norweskiej prawdopodobnie zostanie wchłonięta przez rynki innych krajów trzecich. Najprawdopodobniej wzrośnie także konsumpcja na rynku wspólnotowym, który będzie w stanie wchłonąć potencjalny wzrost przywozu, dlatego nie oczekuje się żadnej nadmiernej podaży.

(84) Ponadto choć ceny na rynku wspólnotowym wykazywały tendencję zniżkową, tendencja ta nie utrzymała się po zakończeniu ODP, gdy ceny ustabilizowały się. W świetle powyższego, tzn. wzrastającej konsumpcji i mało prawdopodobnego ryzyka nadmiernej podaży, nie oczekuje się nasilenia presji cenowej we Wspólnocie.

(85) W związku z tym należy uznać, że okoliczności, na podstawie których ustalono marginesy dumpingu podczas ODP, mają charakter trwały.

(86) Niniejszy przegląd okresowy powinien zostać zakończony, a ostateczne środki antydumpingowe powinny zostać uchylone.

F. UJAWNIENIE INFORMACJI

(87) Zainteresowane strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i ustaleniach, na podstawie których Komisja zamierza zakończyć niniejszy przegląd okresowy. Wszystkie strony miały możliwość przedstawienia uwag. Uwagi stron zainteresowanych zostały uwzględnione, jeżeli uznano je za stosowne i poparte dowodami.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł

Rozpoczęty na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96, częściowy przegląd okresowy środków antydumpingowych, mających zastosowanie do przywozu pstrąga tęczowego (Oncorhynchus mykiss), świeżego, schłodzonego lub mrożonego, w postaci całych ryb (z głowami i skrzelami, wypatroszonych, o masie większej niż 1,2 kg każda, lub pozbawionych głowy, oskrobanych i wypatroszonych, o masie większej niż 1 kg każda) lub w postaci filetów (ważących ponad 0,4 kg każdy), pochodzących z Norwegii, które obecnie klasyfikuje się w ramach kodów 0302 11 20, 0303 21 20, 0304 19 15 i 0304 29 15, zostaje niniejszym zakończony, a środki obowiązujące w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Norwegii uchylone.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
[…]